

**Šī politiskā uzvara ir mūsu –
Latvijas Republikas Augstākā Tiesa paver iespēju rietumos dzīvojošiem Latvijas
pilsoņiem atdzīvīnāt savu pilsonību**

2009. gada 25. augustā Augstākās Tiesas senāts ir nolēmis iesniegt pieteikumu Latvijas Republikas Satversmes tiesai, pieprasot atcelt ierobežojumu līdz 1995. gada 1. jūlijam reģistrēties kā Latvijas pilsoņiem.

Augstākās Tiesas senāts iesniedz savu pieteikumu Latvijas Republikas satversmes tiesai, norādot uz dažādu likumu neatbilstību un nesaskaņotību ar Satversmi dēļ mūsu gadījuma Lapiņa-Strunskā / Strunskis, pamatojoties uz mums *de facto* atņemtajām Latvijas Republikas pavalstniecībām.

Augstākās Tiesas senāts ir konstatējis ievērojamas kļūdas pilsonības likumā, kā arī kļūdas praktiskajā pielietošanā **pret** Latvijas Republikas pilsoņiem rietumu ārzemēs, tiem Latvijas pilsoņiem un to pēcnācējiem, kuri laikā no 1940. gada 17. jūnija glābās no PSRS okupācijas un Vācijas terora režīma atstājot Latviju kā bēgļi, tika deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārzemēs.

Man, par lielu gandarījumu, senatori ir rakstiski fiksējuši un nepārprotami pamatojuši faktus, par kuriem mēs 5 gadus cīnījāmies, izejot 3 tiesu instances:

1. Neraugoties uz okupāciju, Latvijas valsts turpināja nepārtraukti pastāvēt.
2. Ir Latvijas valstiskā kontinuitāte, vai, kā to Senāts formulē skaistā latviešu valodā „Latvijas valstiskā nepārtrauktība”.
3. Latvijas Republikas valsts varas institūciju pienākums ir ievērot nepārtrauktības doktrīnu un no tās neatkāpties.
4. Okupācijas laikā Latvijas pilsonība turpināja pastāvēt.
5. Tā izplatījās arī uz nākamajām paaudzēm saskaņā ar *ius sanguinis* principu.
6. Okupācijas laikā Latvijas valsts sūtniecības ārzemes rīkojās Latvijas valsts vārdā, lai stiprinātu Latvijas valsti un to izdotie lēmumi un veiktās darbības ir spēkā.

Attiecībā pret mums un 500.000 citu pilsoņu ārzemēs Latvijas likumdevēji līdz šim ir atstājuši bez ievērības, ka norādītajam personu lokam dubultpilsonība **izveidojās Latvijas okupācijas seku ietekmē** un faktu, ka šie cilvēki, mēs, kā **Latvijas pilsoņi Latvijas okupācijas laikā ārzemēs veidojam vienu no būtiskajiem Latvijas valsts elementiem – valststautu.**

Uz šādu fakta konstatējumu mēs gaidām kopš 1990. gada 4. maija.

Beidzot arī ir runa par **tiesiskās palāvības principu**, ka tam ir jāaizsargā reiz iegūtās tiesības, ka personas var paļauties uz to, ka tiesības, kas iegūtas saskaņā ar spēkā esošu tiesību aktu, noteiktajā laikā tiks saglabātas un īstenotas.

Manas ģimenes un manā gadījumā beidzot ir pateikts, ka mēs esam pilsoņi, ka mūsu pilsoņa tiesisko statusu konstatēja Latvijas sūtniecības ārzemēs, izsniedzot Latvijas ārzemju pasēs. Mums pilsoņa statuss nav atņemts ar tiesas spriedumu, kā arī mēs neesam atteikušies no tā.

Tas nozīmē, ka visi iepriekšējie Administratīvā rajona tiesas un Administratīvā apgabala tiesas viedokļi nav bijuši vērti papīra, uz kā tie bijuši rakstīti, bet tīrais laika tēriņš un mēģinājums nepieļaut to, ko nezina, ko nepārvalda, kas apliekams ar aizspriedumu.

PMLP ar savu čekistaini kalpojošo priekšnieku Vilni Jēkabsonu post-komunistiskajai Latvijai un tās tiesiskuma izpratnei arī ir beidzot uzlikts vāks – jo Latvijas ārzemju pasēs nav nekad bijušas tikai tiesības uz pavalstniecību. Tās ir pavalstniecības dokumentālais pierādījums - tās ir pavalstniecības. Līdz pēdējam brīdim, Augstākās Tiesas senāta sēdē PMLP pārstāvis Arvīds Zahars apgalvoja, ka ārzemju pasēs ir tikai iespēja uz pavalstniecības pieprasīšanu, nevis pavalstniecība pati. To Latvijā arī kolportē tā dēvētais slavenais žurnālists Kārlis

Streips, kas ar skatu, kā pats raksta, caur rozā brillēm kādā avīzes Brīvā Latvija rakstā apgalvo to pašu.

Beidzot arī ir pateikts, par ko mēs cīnījāmies 5 gadus, ka pilsonība jeb cilvēka saikne ar valsti ir **cilvēktiesība**, ko mūsu gadījumā atteicās ņemt vērā Latvijas Tiesībsargs Romāns Apsītis.

Kā arī pateikts, ka „**Valstīm ir tiesības noteikt savu pilsoņu loku**. Tiesiskajās attiecībās valsts orgāniem ir jāievēro tas, vai cilvēks ir attiecīgās valsts pilsonis, bet **pamatā jāatstāj bez ievēribas vai cilvēks vienlaicīgi ir citas valsts pilsonis** (dubultpilsonis). Citas valsts pilsonība ir **relevanta tikai izņēmuma gadījumos**”.

Tas nozīmē, ka turpmāk Naturalizācijas pārvalde un Eiženija Aldermane, kas tagad paglābusies citā postenī, sadarbībā ar Latvijas vēstniecībām ārzemēs nevarēs vairs uzaicināt pilsoņus atteikties par LVL 15 no savas Latvijas pavalstniecības. Arī šai iestādei taps uzlikts vāks.

Mēs - mana ģimene - Viktors Strunskis, Rauna-Maire Strunska, es, Baiba Lapiņa-Strunska un mūsu advokāts Guntars Precinieks, esam sasnieguši grūti apgāžamu uzvaru **par** Latvijas Republikas pavalstniecību piešķiršanu visiem apmēram 500.000 Latvijas Republikas pilsoņiem rietumu ārzemēs!

Mēs esam tuvu tam, ka mazākais 500.000 Latvijas Republikas pilsoni rietumu ārzemēs būs tiesīgi atjaunot un saņemt savas Latvijas Republikas pavalstniecības!

Visi iepriekšējie satversmes un likumu pārkāpumi un nedemokrātiskā prakse **pret** pilsoņiem ir ceļā uz Satversmes tiesu un uz atcelšanu!

To dedzīgākiem aizstāvjiem, kā PMLP un Naturalizācijas pārvaldei u.c., ir jāuzrāda ceļu izplatījumā!

Šī politiskā uzvara ir mūsu - Lapiņas-Strunskas / Strunska + mūsu advokāta Precinieka!

Augstākās Tiesas senāts ar savu lēmumu man ir devis atkal cerību Latvijas tiesvedībā! Tagad tam ir jāiedveš dzīvība!

Atvados ar jaunāko un vēl nepublicēto Bon Jovi dziesmu
We Weren't Born To Follow <http://www.bonjovi.com/bonjovi/splash/>

Baiba Lapiņa-Strunska
Latvijas Republikas Augstākās Tiesas senāta atzīta pilsone